

19 Kenanja och bärarelaget

{biblink} 1 Krön 15:22,27.

Beroende på sina olika funktioner kunde leviterna ha olika anförare, och när det blev tal om att bära tunga bördor, var det Kenanja som förde befälet. Han var nämligen kunnig i sådant, står det. Att bära förutsätter kunnande. Jag ser framför mig hans bärarelag när det forslar en jättestor kvadersten från stenbrottet till tempelbygget. För att inget störande buller skulle förekomma tempelplatsen, höggs stenarna färdiga i stenbrottet. När en sådan bjässe på flera ton skulle bäras till bygget genom Judalands oländiga terräng, fick man först med hjälp av spett få långa, starka stockar in under stenen, varefter stockändarna en i sänder lyft upp tills hela bördan var underpallad och stenen stod och smått gungade av de grova stockarnas fjädring för tyngden. Så befallde Kenanja alla män in under bördan, alla ställde sig i två rader under stockarna med den lilla bärkudden på hjässan precis mitt under stocken, och på ett kommando sträckte de på sig alla på en gång, så att stockändarna släppte kontakten med de fasta stöden. Så krymper de alla några centimeter, och sedan sätter de i gång, i avsiktlig otakt men ändå i en säregen rytm. När någon går ner i en grop, sträcker han ryggen och nacken och häver sig på tå, och går han över en upphöjning, knäar han, så att bärarelaget fungerar som en enda hundrafoting. Men från det ögonblick de börjat bära och fram till avlastningsproceduren på byggnadsplatsen ljuder det sång, en sång som Kenanja har stämt upp och leder. Utan sång kunde man inte bära, det framgår av 1 Krön 15:27.

Jag är lycklig över att vara så gammal att jag hört en forna tiders rallarbas sjunga ihop sitt arbetslag till samma tag när de skulle baxa fram en jättesten. Detta sätt att sjunga var så fornlådigt, att man måste tänka sig att sådana sånger ljudit när stendösarna Falan byggdes. Sången var ett outhärligt medel att få kraftspelet att inordna sig i det nödvändiga mönstret. Tekniken har förändrat metoderna för transport av tunga laster. Det krävs sällan i västerlandet av i dag att man flyttar tunga saker med muskelkraft. Men ändå kvarstår det, att var och en av oss har sin börda att bära. Och just därför att envar har sitt, hårt eller blött, så har vi att bära varandras bördor, som ben på en enda hundrafoting, som lemmar i en enda kropp, förenade i honom som är kunnig i att bära.

Tyngre börda har ingen buri än Han som kallas Guds Lamm, Han om vilket det är skrivet att han bär och borttager världens synder. När han reste sig från bordet i nattvardssalen för att anträda vandringen mot lidande och död, stämde han upp lovsånger. Han visste bättre än t. o. m. Kenanja, att när man går med en mycket tung börda, behöver man sjunga.

Prisa honom som med sång gick mot lidandet sin gång! Sjung i tron, och du får fara sist med sång till himlar klara. Sv ps. 448:4. {/biblink}

Sven Danell: Bibliska bipersoner 19